

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Karolínou Tylovou LL.M. v právní věci žalobců: **a) Ing. J.H., b) Mgr. D.H.**, oba bytem ■■■, právně zastoupeni JUDr. Milanem Štětinou, advokátem, se sídlem Jiráskova 614, X, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje** se sídlem, U Jezu 642/2a, Liberec 2, **o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 8. 2016, č. j. KULK 66823/2016,**

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 15. 8. 2016, č. j. KULK 66823/2016, se zrušuje pro vady řízení a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobcům náklady řízení ve výši 18 729 Kč k rukám JUDr. Milana Štětiny, advokáta se sídlem Jiráskova 614, X, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Městský úřad X, stavební úřad - úsek památkové péče (dále jen „správní orgán

I. stupně“), rozhodnutím ze dne 27. 6. 2016, č. j. MUCL/49443/2016, uznal oba žalobce vinnými z nedbalosti ze spáchání přestupku podle § 39 odst. 1 písm. g) zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči (dále jen „památkový zákon“), kterého se měli dopustit tím, že v období od září 2015 do 15. října 2015 nechali provést výměnu střešní krytiny včetně laťování objektu k bydlení č. p. X v X, na části pozemku p. č. ■■■ v k. ú. ■■■, použit byl přírodní plech tzv. alukrytové šablony. K výměně střešní krytiny včetně laťování byla vydána dvě rozhodnutí, a to dne 23. 7. 2015, č. j. MUCL/56378/2015 a dne 15. 10. 2015, č. j. MUCL/79312/2015. Provedené práce (výměna střešní krytiny) byly provedeny v rozporu s vydaným závazným stanoviskem (rozhodnutím orgánu státní památkové péče ze dne 15. 10. 2015, č. j. MUCL/79312/2015). Objekt se nachází na území městské památkové zóny prohlášené dne 10. 9. 1992 vyhláškou Ministerstva kultury ČR č. 476/1992 Sb., o prohlášení území historických jader vybraných měst za památkové zóny, a zapsané v ústředním seznamu kulturních památek ČR pod rejstříkovým číslem 2158. Za tento přestupek správní orgán I. stupně každému z žalobců udělil pokutu ve výši 25 000 Kč a žalobci a) stanovil dvakrát povinnost k náhradě nákladů správního řízení ve výši 1 000 Kč.

K odvolání žalobců žalovaný napadeným rozhodnutím rozhodnutí správního orgánu I. stupně změnil. Změna spočívala v překvalifikování skutkové podstaty spáchaného přestupku na provedení prací bez závazného stanoviska obecního úřadu obce s rozšířenou působností podle § 14 odst. 2 památkového zákona. Žalovaný vysvětlil, že k této změně přistoupil proto, že žalobci nevyčkali nabytí právní moci rozhodnutí o odvolání ze dne 21. 1. 2016, č. j. KULK 5842/2016, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 15. 10. 2015, č. j. MUCL/79312/2015, dle kterého byla výměna stávající střešní krytiny za falcovaný plech na objektu k bydlení č. p. X v X na části pozemku p. č. ■■■ v k. ú. ■■■ posouzena jako nepřípustná. Žalovaný také jinak vyhodnotil dobu spáchání přestupku, když uvedl, že přestupek byl spáchán v období od září do listopadu 2015. V odůvodnění napadeného rozhodnutí pak žalovaný uvedl, že ve výroku II. napravil chybu prvoinstančního orgánu, který dvakrát stanovil povinnost uhradit náklady správního řízení spojeného s projednáním přestupku stanovené paušální částkou podle § 1 odst. 1 vyhlášky Ministerstva vnitra č. 231/1996 Sb., ve znění vyhlášky č. 340/2003 Sb. ve výši 1 000 Kč žalobci a). Žalovaný stanovil povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč také žalobkyni b).

II. Žaloba

Žalobci v žalobě nejprve namítali, že z výroku napadeného rozhodnutí lze jen velmi těžko dovodit, co vlastně bylo potvrzeno a co změněno.

Za zásadní pochybení správních orgánů však žalobci považovali skutečnost, že přestupkem proti památkovému zákonu byla dle § 39 odst. 1 písm. g) tohoto zákona uznána i žalobkyně b). Závěr žalovaného, že přestupek je spáchán tím, že je nemovitá věc ve spoluvlastnictví, je zcela v rozporu s tím, jak je koncipována odpovědnost za tento přestupek. V projednávaném případě žalobkyně b) o tom, zda a jaké práce jsou prováděny, vůbec nevěděla, když k zastupování ve stavebním řízení zmocnila svého manžela, jakožto autorizovaného stavebního inženýra. Žalobkyně se proto nemohla přestupku dopustit ani úmyslně, ani z nedbalosti.

Žalobci tvrdili, že hlavním důvodem změny střešní krytiny bylo náhlé zatékání do objektu, které bylo třeba rychle řešit, protože v objektu je nájemník. Žalobce a) se proto

rozhodl, že odbor ochrany památek ohlásí dočasné havarijní řešení. Zvolil krytinu, která je povolena Regulačním plánem centrální památkové zóny České Lípy, a vzhledem k tomu, že i na protější straně ulice jsou tři domy s touto střechou, měl za to, že orgán památkové péče bude s uvedeným řešením souhlasit. V případě nesouhlasu s navrhovaným řešením mohl orgán památkové péče neprodleně reagovat na oznámení a nečekat do doby, než byla téměř po měsíci od oznámení oprava zahájena a následně provedena. Pokud by byl postup orgánu památkové péče řádný, mohl být žalobce a) neprodleně vyrozuměn o negativním stanovisku a mohlo být hledáno jiné rychlé řešení. Jako důležitou okolnost žalobci zmiňovali předvídatelnost a rovnost, neboť v blízkém okolí došlo k povolení několika dalších střech se shodnou krytinou.

Závěrem žalobci namítali, že výše uložené pokuty naprosto neodpovídá následku a skutečnosti, že k žádnému pochybení fakticky nedošlo, maximálně došlo k pochybení na straně orgánu památkové péče včasným nekonáním.

Ze všech shora uvedených důvodů žalobci navrhovali zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

V písemném vyjádření k podané žalobě žalovaný nejprve uvedl, že změnil rozhodnutí prvoinstančního orgánu v souladu s § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) tak, že části výroku, které se mění, zvýraznil tučným a podtrženým písmem. Důvody, které vedly ke změnám ve výroku, jsou uvedeny v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný trval na tom, že vinou z přestupku podle § 39 odst. 1 písm. g) památkového zákona je také žalobkyně b). Žalovaný odkázal na ústní jednání ve věci projednání přestupku dne 27. 4. 2016, kam se dostavil žalobce a), který současně předložil plnou moc žalobkyně b) k jejímu zastupování v rámci vedeného přestupkového řízení. Do protokolu se žalobce a) vyjadřoval v první osobě množného čísla (my), tudíž na základě plné moci hovořil také za žalobkyni b). Z citovaného vyjádření je patrné, že žalobkyně b) byla jako spoluvlastník daného objektu také zapojena do rozhodování o jeho obnově. Žalovaný proto usoudil, že žalobkyně b) byla seznámena se záměry týkající se daného objektu. Jako spoluvlastník objektu se také měla zajímat o to, jakým úkonům, zejména žádosti o závazné stanovisko, dává plnou moc a jaký byl výsledek správního řízení. Vlastníci, kteří hodlají provést na své nemovitosti zamýšlený okruh prací, mají podle § 14 odst. 2 památkového zákona uloženu povinnost vyžádat si před jejich počtím závazné stanovisko věcně a místně příslušného správního orgánu. V tomto konkrétním případě tato povinnost směřuje jak k žalobci a), tak žalobkyni b), stejně jako sankční postih za protiprávní jednání dle § 39 odst. 1 písm. g) památkového zákona. Ve zbytku žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť žalobní námitky se shodují s námitkami, které byly uplatněny v odvolání.

IV. Napadené rozhodnutí

Dle žalovaného správní orgán I. stupně správně vyhodnotil osoby, které přestupek spáchaly na základě informací z katastru nemovitostí, kde jsou uvedeni jako vlastníci objektu č. p. ■■■ v X na části pozemku p. č. ■■■ v k. ú. ■■■ oba žalobci, a na základě ústního jednání dne 27. 4. 2016. Žalovaný zdůraznil, že fakt, že žalobkyně b) udělila žalobci a) plnou moc

k zastupování při jednání s úřady a důvěřovala mu, protože žalobce a) je autorizovaným inženýrem v oblasti pozemních staveb, ji nezabývá její práva a povinnosti v souvislosti s vlastnictvím daného objektu. Z předchozích správních řízení o vydání závazného stanoviska obecního úřadu obce s rozšířenou působností podle § 14 odst. 2 památkového zákona, které byly zakončeny vydáním rozhodnutí ze dne 23. 7. 2016 č. j. MUCL/56378/2015, a ze dne 15. 10. 2015, č. j. MUCL/79312/2015, jehož účastníky podle § 27 odst. 1 písm. a) správního řádu byli oba žalobci, vyplývá, že žalobci byli srozuměni s povinností vyžádat si předem k výměně střešní krytiny včetně laťování závazné stanovisko orgánu státní památkové péče podle § 14 odst. 2 památkového zákona. Žádost o závazné stanovisko k výměně střešní krytiny typu bobrovka za falcovaný plech byla podána dne 11. 9. 2015, rozhodnutí č. j. MUCL/79312/2015 bylo vydáno dne 15. 10. 2015. Mezitím však správní orgán I. stupně dne 25. 9. 2015 zjistil, že práce na výměně střešní krytiny již byly započaty. Dne 23. 11. 2015 byly práce již ukončeny. Žalobci tak nevyčkali na nabytí právní moci rozhodnutí ze dne 15. 10. 2015, č. j. MUCL/79312/2015, potvrzeného rozhodnutím žalovaného ze dne 21. 1. 2016, č. j. KULK 5842/2016.

Pokuta ve výši 25 000 Kč každému z žalobců je dle žalovaného adekvátní následku spáchaného přestupku, který správní orgán I. stupně definoval jako poškození důležitého kulturního zájmu, snížení kulturně historické hodnoty objektu a tím také hodnoty Městské památkové zóny X prohlášené vyhláškou Ministerstva kultury ČR č. 476/1992 Sb. ze dne 10. 9. 1992. Správní orgán I. stupně dle žalovaného správně vyhodnotil, že nepovolená výměna střešní krytiny je nebezpečná pro její možné následování dalšími vlastníky objektu na území městské památkové zóny X. Výše pokuty stanovená správním orgánem I. stupně v rámci zavedené praxe odpovídá míře poškození kulturně historických hodnot objektů, významu lokality, a tomu, že se nejedná o opakované porušení památkového zákona. Žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2003, č. j. 6 A 147/2002 - 35, dle kterého musí ukládaná pokuta nutně odrážet také míru poškození veřejného zájmu a nesmí mít povahu sankce bagatelní, neboť jako taková by nemohla splnit svůj sankční účel.

V. Posouzení soudem

Krajský soud přezkoumal napadená rozhodnutí správních orgánů a řízení jejich vydání předcházející v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních námitek dle § 75 odst. 2 s. ř. s., vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s., a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Soud nejprve musel dát žalobcům za pravdu, že výrok napadeného rozhodnutí není zcela srozumitelný, zejména pokud jde o stanovení povinnosti uhradit náklady správního řízení žalobkyni b). Až z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný chtěl změnou výroku napravit chybu správního orgánu I. stupně, který stanovil dvakrát povinnost k náhradě nákladů správního řízení ve výši 1 000 Kč žalobci a).

Pokud jde o samotný přestupek, je krajský soud toho názoru, že správní spis poskytuje dostatek podkladů pro závěr, že skutek popsáný ve výroku napadeného rozhodnutí se stal. Z předchozích správních řízení o vydání závazného stanoviska obecního úřadu obce s rozšířenou působností podle § 14 odst. 2 památkového zákona je skutečně zcela zřejmé, že si žalobci byli vědomi své povinnosti vyžádat si předem k výměně střešní krytiny závazné

stanovisko orgánu státní památkové péče.

Žalobci o vydání závazného stanoviska k výměně stávající střešní krytiny za střešní krytinu z falcovaného plechu požádali dne 11. 9. 2015. Rozhodnutím ze dne 15. 10. 2015, č. j. MUCL/79312/2015, byl z hlediska zájmů státní památkové péče shledán záměr žalobců nepřípustným. Záměrem žalobců byla instalace provizorní střešní krytiny z falcovaného plechu oproti původně odsouhlasené střešní krytině z pálených tašek typu bobrovka (rozhodnutí ze dne 23. 7. 2015, č. j. MUCL/56378/2015). Správní orgán I. stupně si v souladu s § 14 odst. 6 památkového zákona vyžádal písemné vyjádření organizace státní památkové péče - Národního památkového ústavu. Národní památkový ústav konstatoval, že navržená výměna střešní krytiny je z hlediska památkové péče neakceptovatelná. Správní orgán I. stupně dále odkázal na metodickou publikaci „Péče o střechy historických budov opis – referát metodiky NPÚ ÚP 2009/2010“, která hladké plechové krytiny považuje pro památkové rezervace za zcela nevhodné. Regulační plán centrální zóny X uvádí falcovanou krytinu z důvodu zastoupení této krytiny na některých kulturních památkách, současně ale uvádí, že záměry budou posouzeny individuálně v souladu s památkovým zákonem. Správní orgán I. stupně posoudil změnu typu krytiny s ohledem na vývoj daného objektu a zjistil, že krytina z falcovaného plechu na objektu č. p. ■■■ nikdy historicky použita nebyla. Pro povolení změny krytiny tak nebyl shledán důvod. K havarijnímu stavu střechy správní orgán I. stupně uvedl, že u takových stavebních prvků jako je střecha se nezmění jejich technický stav ze dne na den. V jakém stavu střecha je, věděl žalobce a) již delší dobu a měl tak dostatek času zažádat o závazné stanovisko orgánu státní památkové péče. Havarijnímu stavu lze navíc předejít přeskládkou krytiny, opravou oplechování či výměnou poškozených žlabů a svodů. Rozhodnutím ze dne 21. 1. 2016, č. j. KULK 5842/2016, bylo k odvolání žalobce a) rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzeno.

Krajský soud se s výše uvedenými závěry správních orgánů zcela ztotožňuje. Žalobci v žalobě znovu odkazují na Regulační plán centrální památkové zóny České Lípy a namítají, že i na protější straně ulice jsou tři domy s touto střechou. S úpravou v Regulačním plánu centrální památkové zóny České Lípy se vyčerpávajícím způsobem vypořádaly správní orgány ve shora citovaných rozhodnutích. K námitce, že v blízkém okolí došlo k povolení několika dalších střech se shodnou krytinou, je třeba zdůraznit, že žalobci nepředložili žádný důkaz o tom, že se tak stalo po vyhlášení daného území městskou památkovou zónou.

Pokud žalobci správním orgánům vytýkali liknavost při vyřizování jejich žádosti dle § 14 odst. 2 památkového zákona, je třeba odkázat na zákonnou úpravu lhůt pro vydání rozhodnutí.

Podle § 71 odst. 1 správního řádu je *správní orgán (...) povinen vydat rozhodnutí bez zbytečného odkladu.*

Podle odst. 3 citovaného ustanovení *pokud nelze rozhodnutí vydat bezodkladně, je správní orgán povinen vydat rozhodnutí nejpozději do 30 dnů od zahájení řízení, k nimž se připočítává doba*

- a) až 30 dnů, jestliže je zapotřebí nařídit ústní jednání nebo místní šetření, je-li třeba někoho předvolat, někoho nechat předvést nebo doručovat veřejnou vyhláškou osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat, nebo jde-li o zvlášť složitý případ,*
- b) nutná k provedení dožádání podle § 13 odst. 3, ke zpracování znaleckého posudku nebo k doručení písemnosti do ciziny.*

V projednávaném případě podali žalobci žádost o vydání závazného stanoviska k výměně stávající střešní krytiny dne 11. 9. 2015. Správním orgánem I. stupně bylo o jejich žádosti rozhodnuto dne 15. 10. 2015. Vzhledem k tomu, že památkový zákon v § 14 odst. 6 správnímu orgánu ukládá vyžádat si před vydáním závazného stanoviska písemné vyjádření odborné organizace státní památkové péče, nelze považovat překročení 30 denní lhůty v řádu několika málo dnů za liknavost správního orgánu I. stupně. Lhůta pro vydání rozhodnutí uvedená v § 71 odst. 3 správního řádu je navíc pořádková (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 7. 2011, č. j. 9A 128/2010 - 33, všechna citovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz), neboť s jejím marným uplynutím nespojuje zákon žádné důsledky. Nedodržení lhůty pro vydání rozhodnutí tedy nezpůsobuje jeho nezákonnost.

Ze správního spisu dále vyplývá, že s výměnou střešní krytiny bylo započato již během září 2015, je proto zřejmé, že rozhodnutí o žádosti dle § 14 odst. 2 památkového zákona nebylo vyčkáno. Fakt, že se žalobce a) domníval, že orgán památkové péče bude s uvedeným řešením souhlasit, jej odpovědnosti za přestupek nezbavuje. K dokončení prací pak došlo v době, kdy již bylo známo negativní stanovisko správního orgánu I. stupně, které bylo následně k odvolání žalobce potvrzeno.

Podle § 39 odst. 1 písm. g) památkového zákona může obecní úřad obce s rozšířenou působností uložit pokutu až do výše 2 000 000 Kč fyzické osobě, která se dopustí přestupku tím, že *provádí stavbu, změnu stavby, terénní úpravy, umístění nebo odstranění zařízení, odstranění stavby, úpravu dřevin nebo udržovací práce na nemovitosti, která není kulturní památkou, ale je v památkové rezervaci, v památkové zóně, v ochranném pásmu nemovitě kulturní památky, nemovitě národní kulturní památky, památkové rezervace nebo památkové zóny bez závazného stanoviska obecního úřadu obce s rozšířenou působností podle § 14 odst. 2 nebo nedodržuje podmínky uvedené v tomto závazném stanovisku, nejde-li o případ vyloučení povinnosti tohoto vlastníka (správce, uživatele) vyžádat si závazné stanovisko (§ 17).*

Podle § 14 odst. 2 památkového zákona „*vlastník (správce, uživatel) nemovitosti, která není kulturní památkou, ale je v památkové rezervaci, v památkové zóně nebo v ochranném pásmu nemovitě kulturní památky, nemovitě národní kulturní památky, památkové rezervace, nebo památkové zóny (§ 17), je povinen k zamýšlené stavbě, změně stavby, terénním úpravám, umístění nebo odstranění zařízení, odstranění stavby, úpravě dřevin nebo udržovacím pracím na této nemovitosti si předem vyžádat závazné stanovisko obecního úřadu obce s rozšířenou působností, není-li tato jeho povinnost podle tohoto zákona nebo na základě tohoto zákona vyloučena (§ 6a, § 17).*“

V rozsudku ze dne 3. 8. 2016, č. j. 1 As 25/2015 - 34, Nejvyšší správní soud uvedl: „*Z citovaného § 39 odst. 1 písm. g) památkového zákona vyplývá, že přestupku podle tohoto ustanovení se dopustí fyzická osoba, která mj. provádí stavbu na nemovitosti v památkové zóně bez závazného stanoviska podle § 14 odst. 2 tohoto zákona. Z § 14 odst. 2 památkového zákona vyplývá, že vyžádat si předem závazné stanovisko je povinen (a oprávněn současně) toliko vlastník (správce, uživatel) nemovitosti. Každé z citovaných ustanovení tedy poskytuje odpověď na jinou otázku. Ustanovení § 14 odst. 2 památkového zákona definuje, kdo je osobou povinnou, resp. oprávněnou, vyžádat si závazné stanovisko orgánu památkové péče, zatímco § 39 odst. 1 písm. g) památkového zákona odpovídá na otázku, kdo a za jakých okolností se podle tohoto zákona dopustí přestupku.*“

Krajský soud má za to, že závěry tohoto rozsudku jsou relevantní i pro nyní

projednávanou věc. V projednávané věci totiž bylo podstatné zkoumat, kdo a za jakých okolností výměnu střešní krytiny bez závazného stanoviska podle § 14 odst. 2 památkového zákona na dotčené nemovitosti realizoval. Soud má za dostatečně prokázané, že výměnu střešní krytiny realizoval a za přestupek má být postižen žalobce a). Je však třeba posoudit, zda tak učinil zcela z vlastní iniciativy, jak tvrdí, aniž vyčkal nabytí právní moci závazného stanoviska orgánu památkové péče, anebo zda předmětné stavební práce zajistil po dohodě s žalobkyní b), a stavbu tedy de iure provedli oba žalobci. Je tedy třeba postavit na jisto, zda provedení stavby bez závazného stanoviska orgánu památkové péče ve smyslu § 39 odst. 1 písm. g) památkového zákona je skutečně přičitatelné i žalobkyni b) nebo, jak tvrdí žalobci, pouze žalobci a).

Správní orgány v kontextu shora nastíněných otázek skutkové okolnosti projednávané věci neposuzovaly. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný, stejně jako správní orgán I. stupně považoval za stěžejní, že žalobkyně b) je spoluvlastníkem objektu č. p. X v X na pozemku p. č. X v k. ú. X. V projednávané věci však, v souladu se shora citovaným právním názorem Nejvyššího správního soudu, není podstatné zjištění, kdo byl osobou oprávněnou vyžádat si předem závazné stanovisko orgánu památkové péče podle § 14 odst. 2 památkového zákona, nýbrž kdo bez tohoto závazného stanoviska provedl na dotčené nemovitosti stavbu ve smyslu § 39 odst. 1 písm. g) památkového zákona. K jednoznačnému závěru, že stavbu provedla i žalobkyně b), nelze dojít ani na základě toho, že se žalobce a) do protokolu o ústním jednání vyjadřoval v množném čísle, když současně zdůrazňoval svou kvalifikaci autorizovaného inženýra s praxí 30 let. Nelze pominout ani skutečnost, že odvolání proti rozhodnutí ze dne 15. 10. 2015, č. j. MUCL/79312/2015, podal pouze žalobce a).

Na žalovaném proto bude, aby v dalším řízení posoudil všechny rozhodné skutkové okolnosti a dosavadní průběh řízení v kontextu otázek nastíněných výše, a případně v tomto směru doplnil dokazování tak, aby bylo možné jednoznačně uzavřít, zda závěr žalovaného o tom, že se přestupku podle § 39 odst. 1 písm. g) památkového zákona dopustila i žalobkyně b), skutečně ob stojí.

Co se týče kritérií pro ukládání pokut, památkový zákon v § 36 stanoví: *Při stanovení výše pokuty se přihlíží zejména k závažnosti a k době trvání protiprávního jednání, ke kulturně politickému významu kulturní památky a k rozsahu hrozící nebo způsobené škody.* Dané ustanovení je relevantní pro celou škálu možných porušení povinností uvedených v památkovém zákoně. Z důvodu jeho obecnosti nelze proto ve všech případech porušení povinnosti na úseku státní památkové péče použít všechna kritéria, tak jak jsou uvedena v § 36 památkového zákona. Přesto je však třeba citované ustanovení vykládat minimálně jako vodítko, i pokud je nelze přímo v jednotlivostech použít (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2010, č. j. 5 As 3/2010 - 63).

Vzhledem k tomu, co bylo uvedeno výše ohledně přičitatelnosti přestupkového jednání žalobkyni b), je předčasné vyjadřovat se k výši pokuty jí udělené.

Pokud jde o žalobce a) má soud za to, že ohledně jeho osoby, odůvodnění výše pokuty v napadeném rozhodnutí uvedeným standardům dostojí. Správní orgán uložil pokutu na spodní hranici možné výše pokuty, což odůvodnil tím, že se jedná o první porušení památkového zákona. Dle krajského soudu skutečnosti, které byly hodnoceny při určení výše pokuty, nevybočují z hledisek určených ustanovením § 36 památkového zákona pro určení pokuty, závěr o výši pokuty není v logickém rozporu s těmito zjištěnými skutečnostmi a výše

pokuty nevybočila ze zákonem vymezeného rozsahu.

VI. Závěr a náklady řízení

Soud z uvedených důvodů napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro vady řízení dle § 78 odst. 1 ve spojení s § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. V souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. soud vyslovil, že se věc vrací k dalšímu řízení žalovanému, který bude v dalším řízení podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vysloveným právním názorem soudu vázán.

Ve věci soud rozhodoval, aniž nařídil ústní jednání, v souladu s § 51 odst. 2 ve spojení s § 76 odst. 1 s. ř. s.

Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. věta první má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení. Ve věci byli úspěšní žalobci, mají tak právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení.

Ty byly v jejím případě tvořeny zaplaceným soudním poplatkem za žalobu ve výši 6 000 Kč a odměnou a náhradou hotových výdajů jejich zástupce. Odměna zástupce činí za dva úkony právní služby (převzetí věci a podání žaloby) v hodnotě 3 100 Kč za jeden úkon [§ 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu] částku 6 200 Kč. Tuto částku soud snížil o 20 % v souladu s § 12 odst. 4 advokátního tarifu, a následně vynásobil dvěma, neboť advokát učinil společné úkony právní služby spočívající v převzetí věci a podání žaloby dvou žalobců. Odměna zástupce tak činí 2 x 4 960 Kč, tj. 9 920 Kč. Náhrada hotových výdajů pak sestává z paušální částky 600 Kč (2 x 300 Kč dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Protože je advokátka plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se nárok o částku odpovídající této dani, která činí 2 209 Kč. Soud uložil žalovanému, aby náhradu nákladů řízení v celkové výši 18 729 Kč uhradil žalobcům k rukám jejich právního zástupce, v přiměřené lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 20. listopadu 2017

Mgr. Karolína Tylová, LL.M.
samosoudkyně